

Клаудия Пинейро „Твоя“

По онова време повече от месец как с Ернесто не бяхме правили любов. А може би два. Не знам. Не че ми пукаше особено. Вечер съм капнала от умора. Може и да не е за вярване, но домашната работа изтощава, особено ако искаш всичко да е идеално. Така че що се отнася до мен, само да помириша възглавницата, и заспивам. Но всяка жена е наясно, че ако мъжът ѝ не я търси толкова време, знам ли, какво ли не разправят хората? Помислих си, че ще трябва да поговоря с Ернесто, да го питам какво му е. Но после си казах: „Ами ако стане като с майка ми, дето от много питане ѝ излезе през носа?“. Защото тя виждаше, че татко е някак странен, и един ден взе и го попита: „Какво има, Роберто?“. А той ѝ отвърна: „Има това, че вече не мога да те понасям!“. На секундата затръшна вратата и не го видяхме повече. Горката ми майка. Освен това имах представа какво му е – Ернесто работеше по цял ден като магаре и ако му останеше някоя свободна минута, се записваше на курс, да учи нещо. Та как няма да е изцеден до вечерта? Тогава си рекох: „След като имам две очи за гледане и една глава за мислене, няма какво да питам“. Това, което виждах например, беше, че имам страхотно семейство – дъщеря ми е абитуриентка в гимназията, а на дома ми всеки би завидял. Освен това Ернесто ме обичаше – това никой не можеше да отрече. Никога нищо не ми е отказвал. Тогава се успокоих и си казах: „Сексът ще се върне, когато му дойде времето. След като имам толкова други неща, защо да се вторачвам в единственото, което ми липсва“. А и не живеем през шейсетте години. Сега всеки знае, че има и други неща, дори по-важни от секса. Семейството, духовната връзка, разбирането, хармонията. Малко ли случаи има, когато в леглото си подхождат прекрасно, а в живота се пребиват? Не е ли така? За какво – и аз като майка ми – да търся под вола теле?

Но много скоро разбрах, че Ернесто ми изневерява. Потрябва ми писалка и като не намерих, отворих куфарчето му и ето ти – сърце, изрисувано с червило, пронизано с „обичам те“ и отдолу подпис „Твоя“. Голяма простотия, но в момента наистина ме заболя. Идеше ми веднага да го намеря, да му навра бележката в лицето и да го питам: „Мръсно копеле такова, какво е това?“. Но за щастие, преброих до десет, вдишах дълбоко и оставих всичко както си беше. На вечеря едва се сдържах. Лали имаше един от онези дни, в които никой освен Ернесто не може да я понася. Мен вече не ме трогваше – такава си е дъщеря ни, бях свикнала. Но Ернесто преживяваше. Той ѝ говореше, а тя му отвръщаше едносрично. Не бях в състояние да дам някакъв принос. Имах си достатъчно с това, което бях открила. Но се боях да не се издам. Обикновено винаги покривам дупките – запълвам мълчанията, когато един разговор не върви както трябва. Имам талант за това. За да не заподозрат нещо, казах, че не ми е добре, че ме боли главата. Май ми повярваха. И докато Ернесто водеше своя монолог с Лали, аз си представях какво ще му кажа. Защото се бях отказала от първоначалното намерение да го попитам „Какво е това?“. Какво можеше да ми отговори? Лист хартия с едно сърце, с едно „обичам те“ и подпис. Не, беше си направо глупав въпрос. По-важното бе да разбере дали тази бележка означава нещо съществено за него. Или не. Защото в края на краищата един ден на всяка жена ѝ слагат рога. То е като менопаузата – кога по-рано, кога по-късно, но винаги идва. Работата е там, че някои жени дори не го разбират. И те са най-добре, защото за тях животът си продължава постарому. Докато тези като мен, които го откриват, започват да се питат коя ли е тя, къде са сбъркали, какво да направят, да простят ли, или не, как да си отмъстят и когато въпросният съпруг вече е зарязал другата, те такава каша са си забъркали в главата, че вече не могат да се върнат назад. Дори са в състояние да си измислят някоя много по-сериозна и изтънчена история. А аз не исках да сгреша, както грешат толкова много жени. Защото в края на

краищата една жена, която рисува сърце с червило и се подписва „Твоя“, не можеше да означава кой знае какво за Ернесто. Аз познавах Ернесто – той ненавижда такива неща. „Сигурно е просто някаква прищявка“ – си помислих. Защото в днешно време жените са много нахакани. Хвърлят око на някой мъж и почват да му се усукват, а ако мъжът нищо не направи, се чувства като пълен идиот. „Всъщност – помислих си – защо да се изправам срещу Ернесто и да го подлагам на разпит, когато най-много след седмица тази жена ще е преминала в историята?“ Не е ли така?

Най-важното беше да съм нащрек, за да съм сигурна, че връзката няма развитие. Затова започнах да претърсвам джобовете му, да отварям писмата, да проверявам работния му бележник, да го подслушвам от другия апарат, когато говореше по телефона. Всичко онова, което би направила всяка друга в случай като този. Както и очаквах, не открих нищо съществено. Някоя и друга бележка, но нищо особено. Докато не забележах, че Ернесто започна да се прибира все по-късно, работеше и през почивните дни и никакъв го нямаше. Беше редовен само на родителските срещи за абитуриентската екскурзия на Лали. За всичко останало – отсъстващ без предупреждение. Тогава се притесних, защото, ако излизаше с една и съща, работата можеше да е дебела. Един ден го проследих. Беше вторник и го помня точно, защото се връщаме от поредната информативна среща за екскурзията на Лали. Ернесто не беше на себе си, но това не ме изненада – тази екскурзия го побъркваше. Според мен просто прекаляваше. Всеки знае, че на тези екскурзии децата са неконтролируеми, но все пак трябва да разчиташ на възпитанието, което си дал на дъщеря си. Какво друго можеш да направиш. Но Ернесто искаше да знае всичко и всичко му се струваше зле организирано. Още щом се прибрахме, Лали се затвори в стаята си – така си живее тя, затворена в тази стая. Ние отидохме в кухнята да хапнем нещо. И тогава иззвъня телефонът и Ернесто отговори. Беше късно, дори бих казала, че съвсем не беше подходящо време, за да се звъни в почтен семеен дом. Ернесто се изнерви още повече, взе нещо да спори и в един момент отиде в кабинета си да говори на спокойствие. Вдигнах слушалката на телефона в кухнята и успях да я чуя как му казва: „Ако не дойдеш веднага, не отговарям за себе си“. И затвори. Ернесто се върна в кухнята, преструваше се, но стискаше зъби и очите му святкаха. „Има много сериозен проблем в офиса, паднала е системата“. „Спокойно, Ерни, върви да вдигнеш системата“ – му казах. Излязох след него, качих се в колата си и го проследих. Не си падам по шофирането, най-малко нощем, но случаят беше форсмажорен. Не можех да повикам такси и да кажа на шофьора: „Карай след тази кола!“, като в някой евтин сериал. Само ако знаех какво ще открия! Той навлезе в парка в „Палермо“ и паркира край езерото. Изгасих светлините, за да не ме забележи, паркирах на стотина метра от него, слязох от колата и се приближих пеш. Скрих се зад едно дърво. Веднага след това дойде и тя, Твоя, също пеш. Оказа се Алисия, секретарката му. Никога не бих си помислила, че тази жена е способна да нарисува сърце с червило и да напише през него „обичам те“ на женен мъж. Беше симпатично момиче, семпло и с подобен на моя стил. Приближи се до него и му се хвърли на врата. Понечи да го целуне, но той я отблъсна. Ернесто изглеждаше ядосан. Взеха нещо да спорят. Тя плачеше и го прегръщаше, той ставаше все по-бесен. Аз започнах да се успокоявам – явно връзката не вървеше. С мен Ернесто никога, през всичките тези седемнайсет години брак, не се бе държал така. Той тръгна да си ходи, а тя се опита да го задържи. Той се отскубна. Тя го сграбчи и тогава той я блъсна. И толкова злополучно, че при падането тя си фрасна главата в един пън на земята и не помръдна повече. Ернесто направо полудя – разтърси я, провери й пулса, дори се опита да й направи изкуствено дишане уста в уста. Нищо – истинско нещастие. Аз не знаех какво да правя. Не можех да се появя просто ей така и да му кажа: „Ернесто, мога ли да ти помогна с нещо?“.

Тогава се прибрах – това беше най-разумното.

– Ало... Паула?

– Да, кой е?

– Лали...

– Аа, не ти познах гласа, вече заспивах.

– ...

– Пак ли плачеш?

– Не, вече не.

– Говори ли с баща ти?

– Не, и не знам дали ще говоря. Не го ли видя колко е нервен?

– Да, вярно...

– Все е недоволен.

– Винаги ли е такъв?

– Не, невинаги. Ама с тая екскурзия се е побъркал.

– Шубе го е, горкият.

– Ами да, ако е със самолет, защо със самолет, ако е с автобус, защо с автобус.

– Твоя старец, малката, го е страх да не се чукаш. Горкият!

– Глупачка!

– Шегувам се. Но кажи, не е ли смешно...

– На мен хич не ми е смешно.

– Засмей се малко. Цял ден ревеш.

– Имам си причини.

– Да бе, знам.

– ...

– А ако кажеш на майка ти?

– Абсурд. Тя все едно не съществува.

– Добре де, все трябва да говориш с някого.

– ...

– ...

– Мислех да се обадя на Иван.

– Не си го и помисляй, п्लीз. Веднъж го направи и ти излезе през носа.

– ...

– Ох, не плачи...

– ...

– Добре де, не говори с никого. Остави го за след екскурзията, окей?

– Баща ми ще умре.

– Затова по-добре да умре след екскурзията.

– Накрая ще ме разсмееш...

– Обещай ми, че няма да звъниш на Иван.

– ...

– Хайде де, обещавай ми.

– Окей, чао.

– Чао.

По пътя за къщи заваля. Нещо повече – валеше като из ведро. Чистачките се движеха насам-натам, но не успяваха да се справят с този порой. На всичко отгоре лявата запираше. Много ми беше трудно да следя пътя. Проклех дъжда. Но веднага открих, че си има и положителна страна. Винаги обичам да търся положителната страна на

нещата. При такъв дъжд следите от злополуката щяха да се заличат, което щеше да е от голяма полза за Ернесто. И за всички ни.

Погледнах в огледалото за обратно виждане. Шосето беше празно. Питях се какво ли прави Ернесто. Не си представях, че е отишъл в полицията да разкаже какво се е случило. За какво да вади мръсното бельо на показ? Това си бе нещастен случай. Ако Ернесто идеше в полицията, щяха да му зададат твърде много неудобни въпроси. Защо са се срещнали в парка в „Палермо“. За какво са спорили. Какво ги е свързвало. Неудобни – и най-важното – безсмислени въпроси. След като Твоя вече беше мъртва. При произшествията няма виновни, има само жертви. А в това произшествие жертвите бяха две. Едната – покойницата, за която тревогата вече беше напълно безсмислена. А другата – Ернесто, който се бе замесил в такъв печален инцидент. Не, сигурно не бе отишъл в полицията. Станалото – станало, а единствените живи свидетели на случилото се тази нощ бяхме Ернесто и аз. Дватама знаехме, че във въпросния инцидент никой нямаше вина за нищо. Вината, както казваше баща ми, е „мръсница“. А мама му отвърщаше: „Мръсник си ти“.

Дватама с Ернесто всъщност трябваше да забравим този епизод и да продължим напред. Когато Ернесто ми разкажеше всичко, щях да му го кажа. Бях готова, дори си го бях репетирала. А той сигурно си умираше да ми разкаже всичко. Толкова добре го познавах! Ние винаги всичко си разказвахме. Бяхме заедно от деветнайсетгодишни. Може би не абсолютно всичко. С изключение на някои дреболии. Или неща, които е по-добре да премълчиш, за да предпазиш другия. Защото в семейния живот непрестанно трябва да се пазиш. Иначе съжителството те убива. Всъщност до момента той не ми беше казал нищо за Твоя, за което, естествено, му бях благодарна. Както казвах – предпазваше ме. Коего ме убеждаваше, че въпросът не бе важен. Ако беше важен, Ернесто щеше да се изправи пред мен, да ми каже как стоят нещата и да ме зареже. Ернесто не умее да се преструва. Аз също.

Стигнах у дома, вкарах колата в гаража и я избърсах. Щеше да ми е трудно да обясня защо е мокра. Не исках да си измислям – уж аптека, уж зъбобол, а нямаше тъкмо тази нощ да се извинявам с някакво безсъние. Освен това не обичам да си измислям. Когато си измислям, лицето ме издава.

Качих се на горния етаж. Лали спеше. Това беше важно – колкото по-малко знаеше за движението вътре и вън от къщата тази нощ, толкова по-добре.

– Ало?

– ...

– Ало!

– Иван там ли е?

– Кой го търси?

– Негова приятелка.

– Приятелките на сина ми си имат имена.

– Лаура...

– Лаура... или Лали...

– Да...

– Иван е тук, но не може да се обади. Спи.

– Аа, добре...

– Чакай, не затваряй! Иван ми разказа всичко. Знаеш ли?

– Не.

– Наистина ми е мъчно за теб и за това, което ти се е случило.

– ...

– И аз съм жена и те разбирам, нали така?

– ...

– Естествено, не е лесно.

– ...

– И тъкмо като жена ето какво ще ти кажа – не бива повече да звъниш на Иван. Този проблем си е само твой.

– ...

– Както казах и на Иви, не се съмнявам, че си добро момиче и че просто е било... произшествие, нали така?

– ...

– Защото друг би се усъмнил.

– ...

– Но няма как, ще трябва да си платиш за грешката.

– ...

– Защото вината си е само твоя, нали така?

– ...

– Синът ми не е знаел, че може да се случи. Щом не си го предупредила, откъде е можел да знае?

– Аз...

– Една жена трябва винаги да предупреждава.